

Izjava o činjenicama kako ih je naveo Dragan Obrenović
(“Tab A” “Aneksa A” “Zajedničkog prijedloga za razmatranje Sporazuma o izjašnjanju o krivici između Dragana Obrenovića i Tužilaštva”)

Uveče 13. jula 1995. saznao sam prvi put za dolazak zarobljenika Muslimana u područje Zvornika. Ne mogu se precizno sjetiti, ali bilo je oko 19:00 sati te večeri kada me poručnik Drago Nikolić nazvao telefonom. Zvao je sa isturenog komandnog mjesta brigade i rekao mi da ga je upravo nazvao potpukovnik Popović. Drago Nikolić mi je prenio da mu je Popović rekao da ogroman broj zarobljenika Muslimana treba da stigne u Zvornik iz Bratunca i da Nikolić treba izvršiti pripreme za njihov dolazak. Ja sam shvatio da “ogroman broj zarobljenika Muslimana” znači na hiljade zarobljenih Muslimana, pošto sam već znao iz obavještajnih podataka i drugih informacija koje sam dobio ranije tog dana da ih je na hiljade uhvaćeno dolje u području Konjević Polja.

Drago Nikolić je rekao da ga neko mora zamijeniti na komandnom mjestu kako bi on mogao obaviti taj zadatak. Rekao mi je da će Popović poslati nekoga da ga o tome lično upozna i prenese daljnje informacije.

Pitao sam ga zašto se zarobljenici ne voze dalje na sjever, u logor ratnih zarobljenika u Batkoviće. Drago Nikolić mi je rekao da neće slati zarobljenike u Batkoviće jer Crveni krst zna za Batkoviće. Rekao je da naredenje glasi da se zarobljenici dovedu u Zvornik i strijeljaju.

Rekao sam Dragi Nikoliću da mi ne možemo prihvatiti odgovornost za zadatak o kojem me je upravo obavijestio a da o tome ne izvijestimo našu komandu. Drago Nikolić mi je rekao da je komanda već upoznata sa tim, da je naredba došla od Mladića i da svi, uključujući Pandurevića, znaju za tu naredbu. Zbog toga nisam ništa preduzeo da obavijestim svog komandanta Pandurevića o tome šta se dešava jer sam vjerovao riječima Drage Nikolića da Pandurević već zna za to.

Potvrđujem da sam ja komandovao Zvorničkom brigadom u odsustvu mog komandanta Vinka Pandurevića, do njegovog povratka oko podneva 15. jula. Saznavši za plan da se pobiju zarobljenici, ja, kao vršilac dužnosti komandanta, preuzeo sam odgovornost za taj plan i podržao izvršenje tog plana.

Drago Nikolić je tražio od mene da pustim sa linije četvu vojne policije da mu pomogne. Rekao sam mu da nemam nijednu drugu jedinicu na raspolaganju za liniju. Onda sam odlučio da pošaljem komandira čete vojne policije, poručnika Miomira Jasikovca i pet vojnih policajaca da mu pomognu.

Otprilike sat vremena kasnije, oko 20:00 sati, naredio sam poručniku Jasikovcu da se vrati u brigadu i on je oko 40 minuta kasnije i stigao. Nazvao sam generala Živanovića oko 20:30 sati i obavijestio ga o situaciji vezano za kolonu Muslimana. Nisam mu ništa govorio o planu strijeljanja zarobljenika. Tada sam mislio da je general Živanović još uvijek komandant Drinskog korpusa. Naredio sam Jasikovcu da ostane sa petoricom-šestoricom svojih ljudi. Ostatak njegovog ljudstva je trebao da se javi komandiru voda vojne policije Tanasku Mekiću. Zatim sam obavijestio Jasikovca o zarobljenicima koji dolaze iz Bratunca i rekao mu da će ga nazvati Drago Nikolić i reći mu šta da radi sa tim zarobljenicima.

Jasikovac je sa petoricom vojnih policajaca ostao u komandi Zvorničke brigade, a ja sam zajedno sa Mekićem otišao na Snagovo. Stigao sam na Snagovo kada je padao mrak i sastao sam se sa kapetanom Milanom Marićem i komandrom inženjerske čete Draganom Jevtićem.

U toku dana 14. jula 1995. godine tri puta smo učestvovali u borbama protiv 28. divizije. Oko 14:00 sati major Zoran Jovanović je stigao u rejon Snagova sa pojačanjem iz Zvornika. Rekao mi je da je Beara autobusima dovezao veliki broj zarobljenika u područje Zvornika.

Oko 14:00 sati, odmah nakon dolaska pojačanja, moj vezista mi je rekao za radio poruku iz Zvorničke brigade upućenu preko centra veze u kojoj se traži da se puste dvojica mašinista. Ja sam se u to vrijeme nalazio na raskrsnici na Snagovu. Poruka je ustvari bila upućena Milanu Mariću, ali je moj vezista primio poruku i obavijestio me o tome. To je bio precizan izvještaj u kojem su spomenuta imena dvojice mašinista i rečeno je da treba da idu da prave put. Znao sam da ta priča o izgradnji puta nije baš uvjerljiva. Posumnjao sam ili da će ti ljudi da vrše ukopavanja zarobljenika ili da neko pokušava da učini uslugu mašinistima i pokušava da ih izvuče sa linije, tako da sam provjerio tu poruku. Pet minuta kasnije dobio sam poruku iz radio centra da je taj zahtjev vezan za posao koji obavljaju Popović i Drago Nikolić. Znao sam tada da je zadatak za koji su traženi mašinisti bio ukapanje zarobljenika, kao dio plana o kome me je Drago Nikolić obavijestio noć ranije.

Pročitao sam presretnute razgovore taktičkog izviđanja koje je ustupio tužilac. Što se tiče mojih razgovora prikazanih u tim presretnutim razgovorima, oni u principu tačno prikazuju šta je rečeno, ali nije zabilježen cijeli razgovor. Pošto sam koristio radio RUP 12 koji nije zaštićen, bila je uobičajena praksa da razgovaramo u šiframa i da se u toku razgovora prebacujemo na već utvrđene kanale, i tek tada nastavimo sa ostatkom poruke, što objašnjava zašto presretnuti razgovori nisu kompletni.

Zatim sam otišao do Dragana Jevtića. On je već razgovarao sa mašinistima o kojima je bilo riječ i činilo se da se raspravljaju. Rekao bih da je poruka već došla do njih. Dragan Jevtić nije htio da pusti te ljude, ali sam ja rekao da treba da idu kao što je naređeno i odobrio sam njihovo udaljšavanje sa linije.

Kasnije u toku popodneva, nisam siguran koliko je bilo sati, ali je bilo prije napada na Liplje, čuo sam na radiju da ima nekih problema u Orahovcu. To sam saznao kada sam pošao da provjerim stanje u mom 4. i 7. bataljonu i došao na mjesto odakle sam mogao stupiti u radio-vezu sa 4. bataljonom (kojeg prije toga nisam mogao kontaktirati putem radija).

Stupio sam u vezu sa Lazarom Ristićem, komandantom 4. bataljona i on me obavijestio putem radija da ima nekih problema sa ljudima koji su tamo dovedeni. Razgovarao je u šiframa, govoreći o lokaciji na kojoj ima problema kao o mjestu gdje je 1992. bila zajednička komanda 2. bataljona i brigade - a ja sam znao da se radi o Orahovcu. Za one koji su dovedeni je rekao da su dovedeni iz mjesta gdje se nalaze Zoljani, a ja sam shvatao da je to šifra koja se odnosi na zarobljenike iz Srebrenice. Lazar Ristić me obavijestio da je poslao pojačanje u Orahovac da riješi te probleme.

Ostao sam na terenu i nastavio da tražim pojačanje da pomogne oko kolone, ali ništa nije dolazilo.

Iste večeri (14.), između 23:00 i 00:00 sati, napisao sam na komadu papira zahtjev za pojačanje komandi Drinskog korpusa i dao ga mom vezisti. On je poruku poslao radio operateru, poruka je

prosljeđena centru veze, a zatim prenešena dežurnom oficiru, Draganu Jokiću. To se dešavalo nakon borbi i nakon zarobljavanja policajca, kapetana Zorana Jankovića.

Dana 14. jula se nisam vratio u komandu Zvorničke brigade.

Ujutro 15. jula 1995. vratio sam se u komandu Zvorničke brigade. Dok sam prilazio komandi oko 11:00 sati, vidio sam naše vojne kamione i određeni broj vojnika koji se vraćaju u brigadu.

Kada sam ušao u krug, vidio sam da je stigao pukovnik Vasić iz MUP-a. Sačekao sam ga i krenuli smo skupa. Pukovnik Vasić je bio zabrinut zato što je uhvaćen policajac iz MUP-a, kapetan Zoran Janković. Prije nego što sam došao do kancelarije, u hodniku me je zaustavio Dragan Jokić.

Vasić je produžio prema mojoj kancelariji dok sam ja razgovarao sa Jokićem. Jokić mi je rekao da je imao ogromnih problema sa ukopavanjem strijeljanih i sa čuvanjem zatvorenika koje tek treba strijeljati. Pitao sam ga koga je obavijestio o tom problemu. Rekao je da Beara, Popović i Drago Nikolić su odvođe ljude gdje oni hoće. Prenio mi je da mu je Popović rekao da ne zapisuje ništa što se odnosi na aktivnosti oko operacije ubijanja ili da o tome ne govori preko radia. Ja sam znao da se vrši operacija ubijanja.

Otišao sam u kancelariju i razgovarao sa Vasićem. Pričali smo o koloni i o zarobljenim Muslimanima. Vasić je predložio da se na linijama otvori koridor i kolona propusti, kako bi se izbjegle žrtve i smanjila prijetnja koju kolona predstavlja za bezbjednost Zvornika kao i za pozadinu naših borbenih linija. Komandant specijalne policije Ljubomir Borovčanin i policajac iz specijalne policije Miloš Stupar došli su i pridružili se sastanku. Nastavili smo razgovor o koloni. Smatrao sam da je za otvaranje takvog koridora potreban neko sa više instance, pa sam pokušao da stupim u kontakt sa komandantom Drinskog korpusa.

Nazvao sam Drinski korpus i spojili su me sa dežurnim. Tražio sam komandanta, ali rekli su mi da je Pandurević već krenuo za Zvornik. U korpusu nije bilo drugih oficira koji su mi mogli pomoći tako da sam prekinuo vezu.

Pošto nisam bio u mogućnosti da razgovaram sa komandantom Drinskog korpusa, nazvao sam Glavni štab i razgovarao sa generalom Miletićem. Tada sam mislio da je on operativni oficir, ali sada znam da je tada zastupao načelnika Glavnog štaba. Prenio sam Miletiću kolika je kolona i gdje je, i predložio da se otvore linije da bi kolona mogla proći. Miletić to nije odobrio i rekao mi je da upotrijebim svu vojnu tehniku koja mi je na raspolaganju da zaustavim i uništim kolonu kao što mi je naređeno. General Miletić mi je rekao da kolona treba biti uništena. Zatim mi je prigovorio što koristim nezaštićenu vezu i spustio mi slušalicu. Tako nisam imao priliku da o toj temi prodiskutujem sa njim kako valja. S obzirom na moja saznanja o koloni i stanju na terenu znao sam da je nemoguće uništiti kolonu onako kako je Miletić predlagao.

Vasić se zatim našalio i rekao da je vojska glupa i da će on nazvati Ministarstvo unutrašnjih poslova. Vasić je zatim nazvao nekoga na Pale i uključio zvučnik. Razgovarao je sa nekim savjetnikom ministra unutrašnjih poslova. Objasnio je savjetniku situaciju i tražio odobrenje da se kolona propusti. Savjetnik mu je rekao da nađe vojsku i pozove avijaciju i sve ih pobije. Mi nismo bili u mogućnosti da koristimo avijaciju i bilo nam je svima jasno da naši nadređeni ne shvataju u potpunosti šta se dešava na terenu što se tiče kolone. Više onako za sebe pitao sam se gdje bi mogao biti general Živanović. Borovčanin mi je odgovorio da Živanović više nije komandant korpusa i da je sada general Krstić komandant Drinskog korpusa. Onda sam pokušao da dobijem

generala Krstića. Uspio sam da stupim u vezu sa radio vezistom majorom Milenkom Jevđevićem, koji me je zatim spojio sa generalom Krstićem.

Obavijestio sam generala Krstića o situaciji i rekao mu da Zvornik samo što nije pao i da se nešto mora učiniti. General Krstić mi je rekao da ne brinem i da su Pandurević, "Legenda" i njegovi ljudi na putu za Zvornik. Znao sam da je "Legenda" kapetan Jolović iz jedinice "Vukovi sa Drine" iz Zvorničke brigade.

Nakon što sam završio razgovor sa generalom Krstićem, Vasić je govorio o situaciji u Bratuncu vezano za zarobljene Muslimane. Rekao je da je time što je doveden veliki broj zarobljenika u Bratuncu stvorena opasna situacija. Rekao je da zbog nedovoljno prostora neke grupe zarobljenika nisu mogli smjestiti preko noći i da su noć proveli u parkiranim autobusima.

Zarobljenici su se uznemirili i počeli su da ljuljaju autobuse. Govorio je problemu čuvanja svih tih zarobljenika. Borovčanin je izrazio nezadovoljstvo time što je kao obezbjeđenje u autobusima korištena civilna policija, i rekao da on ne želi da ta policija čuva zarobljenike kada oni stignu na svoje odredište u Zvorniku. Borovčanin je još rekao da je bilo borbi sa kolonom i da nije očekivao da ih je tako puno prešlo linije u području Konjević Polja. Rekao mi je i to da su uhvatili veliki broj zarobljenika prilikom prelaska linija na putu Konjević Polje.

Miloš Stupar mi je zatim ispričao za incident u skladištu u Kravici, kada je jedan zarobljenik Muslimam ubio jednog od njegovih oficira. Rekao je da je u skladištu bio zatvoren veliki broj zarobljenika i da je jedan od zarobljenika razoružao jednog od njegovih ljudi i pucao u njega. Rekao je da su njegovi ljudi otvorili vatru na ostale zarobljenike u skladištu i da su ih pobili.

Na osnovu našeg razgovora pretpostavio sam da svi prisutni znaju za plan da se zarobljenici koji su dovedeni u Zvornik ubiju. Isto tako sam rezonovao da ako sam za plan znao ja, koji sam se nalazio u brdima, onda su za taj plan morali znati i ovi oficiri koji su već imali posla za zarobljenicima u Bratuncu.

Za to vrijeme samo sam jednom na kratko izašao iz prostorije i vidio trojicu vojnika iz Bratunca. Obratio sam se komandiru i rekao im da će ih vojnik odvesti do Baljkovice, a onda su oni otišli sa svojim vojnicima. Kasnije sam ih vidio na Baljkovici.

Dvadesetak minuta nakon što sam razgovarao sa generalom Krstićem obaviješten sam da je moj komandant, Vinko Pandurević, stigao u Zvorničku brigadu. Izašao sam iz kancelarije da ga susretnem i razgovarao sam na samo sa njim.

Prvo sam obavijestio Pandurevića o zarobljenim Muslimanima i operaciji ubijanja u kojoj su učestvovali Beara i Popović. Obavijestio sam Pandurevića o problemima koje mi je prenio Jokić, a koji se odnose na ukapanje svih pogubljenih zarobljenika i na čuvanje ljudi koji još nisu strijeljani. Pandurević me pitao zašto Civilna zaštita ne vrši ukopavanje, kao što je naređeno. Ja sam samo slegnuo ramenima jer nisam ni znao da je Civilna zaštita trebala biti u to uključena. Na osnovu ovoga što mi je rekao Pandurević i onoga što mi je Drago Nikolić rekao 13. jula, shvatio sam da Pandurević zna za operaciju ubijanja.

Zatim smo razgovarali o koloni i rekao sam mu gdje se kolona nalazi i koliko je velika. Pitao me zašto nismo zaustavili kolonu koristeći tehniku kao što je bilo naređeno. Kada smo razgovarali o mogućnosti otvaranja linija da se izvuče kolona, pitao je ko to ima pravo da trguje sa srpskom zemljom. Razgovarali smo otprilike dvadesetak minuta o vojnim aktivnostima u zoni odgovornosti Zvorničke brigade.

Otprilike u 13:00 sati otišao sam iz Zvorničke brigade. Sa mnom u vozilu nalazio se moj vozač Ljubiša Danojlović i vezista. Vezista je imao radio RUP 12. Vozili smo se glavnim putem prema Tuzli preko Kitovnice i Cera do Baljkovice. Nismo išli putem pored Orahovca pošto je put tuda bila presjekla kolona Muslimana.

Otišli smo direktno u komandu 4. bataljona na Baljkovici i stigli smo oko 14:00 sati. Vidio sam tamo Ristića i članove njegovog štaba na isturenom komandnom mjestu uključujući veziste i pozadince. Vidio sam da je i parkirana i "Praga". Premjestio sam grupu od oko 60 ljudi koje sam prethodno poslao u 4. bataljon i razmjestio ih na položaj na brdu iznad isturenog komandnog mjesta. Sa Ristićem sa razgovarao o vojnim stvarima i oko sat do sat i po kasnije podsjetio sam ga na naš razgovor o zarobljenicima iz Srebrenice koji smo vodili 14. jula. Ranije sam od njega tražio da jedan vod dođe u pojačanje linije i on mi je rekao da nema ljudi, a u Orahovac ih je ipak poslao. Ristić mi je rekao da ga je Milorad Trbić nazvao iz škole u Orahovcu gdje su bili smješteni zarobljenici i da je tražio pomoć. Ristić je zatim poslao osam ljudi u Orahovac kao pojačanje, da pomognu Trbiću u čuvanju zarobljenika. Ristić je rekao da tada nije znao o ubijanjima zarobljenika u Orahovcu ali da je za to saznao kada je otišao na tu lokaciju rano uveče 14. jula. Rekao je da je zatekao svoje ljude kako čuvaju zarobljenike u fiskulturnoj sali škole u Orahovcu i da su već bila počela ubijanja zarobljenika na obližnjoj lokaciji. Postrojio je svoje ljude i spremao se da ih odvede kada ga je zaustavio Drago Nikolić. Drago Nikolić je rekao da ukoliko ljudi ostanu, da će im kapetan Milošević iz pozadine dati nove uniforme. Lazar Ristić je spomenuo druge vojnike u maskirnim uniformama koji su došli sa strane, i da mu nije bilo jasno odakle su došli.

Kasnije sam saznao od Ristića da se izvjesni Gojko Simić iz 4. bataljona tada nalazio na odmoru, ali s obzirom da je bio iz Orahovca, otišao je tamo dobrovoljno i priključio se stražarima kod fiskulturne sale prije dolaska pojačanja iz 4. bataljona. Ristić je rekao da je Drago Nikolić tražio dobrovoljce i da se Gojko dobrovoljno javio da učestvuje u ubijanju zarobljenika. Čuo sam da je u Orahovcu bila i grupa iz vojne policije Drinskog korpusa. Jedan stariji čovjek iz pozadine 4. bataljona mi je prišao i rekao da je čuo da je Drago Nikolić lično učestvovao u ubijanju i da nije mogao da vjeruje šta se to desilo.

Uveče na dan 15. jula, oko 18:00 sati, neprijatelj nas je blokirao. Izgubljen je radio RUP 12 na komandnom mjestu 4. bataljona, ali smo još uvijek imali moj radio. Obje telefonske linije na komandnom mjestu 4. bataljona, i civilna i vojna, bile su presječene.

Prije ovih događanja sa komandnog mjesta 4. bataljona stupio sam u vezu civilnom linijom sa Zvorničkom brigadom i tada su me obavijestili o granatiranju Zvornika. Tražio sam Pandurevića, ali me je pomoćnik dežurnog obavijestio da on nije tamo.

Od trenutka kad smo odsječeni 15. jula pa do našeg izvlačenja 16. jula učestvovali smo u žestokim borbama. Na kraju smo se uspjeli izvući iz tog rejona 16. jula 1995. između 13:00 i 14:00 sati. U tim borbama naše srpske snage su imale 30 do 40 poginulih i mnogo više ranjenih. Poslijepodne ili uveče 16. jula pozvao sam Pandurevića radio vezom, koji mi je poslao komandanta 6. bataljona Ostoju Stanišića. Sa Stanišićem sam se vidio na terenu i na kratko sam s njim porazgovarao. Rekao mi je da mu je zamjenik ranjen i da je Beara doveo zarobljenike u obližnju školu. Bio je ljut jer posljednja grupa zarobljenika nije odvedena na branu na strijeljanje,

nego su likvidirani tu kod škole, i zbog toga što su njegovi ljudi (pozadina 6. bataljona) morali da počiste taj nered kod škole, uključujući odvoženje leševa do brane.

Što se tiče ubijanja zarobljenika na brani u Petkovicima, saznao sam kasnije da su pripadnici 10. diverzantskog, jedinica iz Vlasenice, učestvovali u strijeljanju. Znam i to da su kamioni i ljudstvo 6. bataljona Zvorničke brigade korišteni za transport leševa iz škole u Petkovicima koji su ukopani u masovnoj grobnici kod brane.

Što se tiče ubijanja zarobljenika na vojnoj ekonomiji Branjevo, saznao sam kasnije da su pripadnici bijeljinskog voda 10. diverzantskog odreda učestvovali u strijeljanju zajedno sa odabranim vojnicima iz Bratunca.

Veče 16. jula proveo sam na isturenom komandnom mjestu brigade. Ujutro 17. jula 1995. putovao sam džipom sa svojim komandantom Vinkom Pandurevićem. Zajedno sa nama u vozilu bili su vozač i dvojica ljudi iz pratnje. Vozili smo se preko Kitovnice prema Orahovcu. Pored vode na livadi vidjeli smo leševe dvadesetak ljudi koji su ležali pored ceste. Rekao sam Pandureviću da imam informaciju da je Drago Nikolić lično učestvovao u ubijanjima na ovom mjestu. Pandurević nije ništa rekao, ali je jedan iz pratnje rekao da ovaj prizor sa leševima nije ništa u poređenju sa prizorom na putu za Konjević Polje i dalje. Jedan od ljudi u vozilu je takođe rekao da se vozio tim istim putem i da se nalazio na tom mjestu u Orahovcu kada je jedan čovjek iskočio ispred auta, da su ga oni udarili autom i on je poginuo.

Dana 17. jula ja sam bio starješina na isturenom komandnom mjestu. Naši vojnici su pretresali teren u pokušaju da ljude koji su zaostali iza kolone potjeraju prema koridoru koji je otvoren šesnaestog, oko 14:00 sati, da bi se kolona Muslimana izvukla na muslimansku teritoriju. Koridor je zatim zatvoren između 17:00 i 18:00 sati tog istog dana.

Ujutro 18. jula 1995. otišao sam u rejon 4. bataljona i proveo tamo veći dio dana u premještanju komande bataljona na novu lokaciju i njenoj reorganizaciji. Dana 18. jula informacije o ubijanjima zarobljenika su već bile raširene i svi su govorili o tome. Taj dan sam razgovarao sa Drinskim korpusom, ali ne o operaciji ubijanja. S njima sam razgovarao o operaciji pretresa terena.

Oko podneva 18. jula, Vinko Pandurević me je pozvao radiom i rekao mi da informišem trojicu straješina iz Glavnog štaba u vezi sa otvaranjem koridora za kolonu. Sreo sam te oficire na putu iznad doline gdje su se vodile najžešće borbe i gdje smo izgubili 38 ili 39 ljudi. Bili su prisutni pukovnik Sladojević, pukovnik Trkulja, koji je bio načelnik oklopnih jedinica Glavnog štaba, i pukovnik Stanković, koji je bio ili iz obezbjeđenja ili iz policije.

Na osnovu pitanja koja je ova grupa postavljala stekao sam utisak da se komandant brigade našao pod istragom zbog otvaranja koridora da prođe kolona. Pitali su me da li bismo mogli držati linije da je napao 2. korpus i da su nas Muslimani u to vrijeme granatirali. Imao sam utisak da su oni mislili da nismo uopšte pružali otpor 28. diviziji i da smo ih samo pustili da prođu. Bili su iznenađeni kad su čuli za naše gubitke, ali nisu izveli nikakve zaključke dok sam ja bio tamo. Ja sam stigao nakon što je sastanak već počeo, a otišao sam prije nego što je završen.

Dana 18. jula Vinko Pandurević je izdao naredjenje. Ta naredba je izdata nakon pogibije jednog od naših vojnika. Dana 18. jula jedan naš vojnik je poginuo dok je pokušao da privede neke zarobljenike u toku operacije pretresa. Moj komandant, Pandurević, tada je izdao naredbu da ih treba ubijati i da se ne rizikuje njihovim hvatanjem. Nakon što je izdata ova naredba neke jedinice iz brigade više nisu uzimale zarobljenike.

Pandurević je promijenio tu naredbu nekoliko dana kasnije, oko 21. jula. Ta naredba je došla putem radija, a rečeno je da se svi zarobljenici moraju privesti i obraditi po standardnom postupku. Oko tog datuma smo ponovo počeli da privodimo zarobljenike.

Uveče 18. jula vratio sam se u komandu Zvorničke brigade.

Otprilike nakon 20. jula 1995. dobio sam naredbu od komandanta Vinka Pandurevića. Naredio mi je da obiđem stacionar u "Standardu" i zarobljenike koji su tamo liječeni. Znao sam da se tamo nalaze zarobljenici koji su tu prebačeni po uputama pukovnika iz sanitetske uprave. Meni je rečeno da obavijestim osoblje stacionara i da osiguram da nema nikakvih problema vezano za pacijente. Postojala je bojazan da može doći do problema jer su naši ranjenici bili smješteni u sobi pored njihove. Rekao sam doktoru i medicinskim tehničarima da ne smiju dozvoliti nikome da ulazi u tu sobu. Rekao sam im da će zarobljenici, kako se budu oporavljali biti prebacivani do Bijeljine. Malo sam pogledao uokolo i otišao odatle.

Pandurević je tokom referisanja neprestano spominjao ove zarobljenike i rekao je Drinskom korpusu da oni moraju biti odvedeni odatle.

Otprilike 23. jula oko 08:00 sati, Pandurević je nazvao Drinski korpus da riješi pitanje ovih zarobljenika.

Kasnije smo dobili informaciju iz Drinskog korpusa da će pukovnik Popović doći da završi posao oko zarobljenika. Tada sam znao da zarobljenici vjerovatno neće biti odvedeni u Bijeljinau kao što je ranije rečeno.

Rano jednog jutra, vojni policajci su odveli zarobljenike i pobili ih vatrenim oružjem. Nisam siguran jesu li to bili vojni policajci Zvorničke brigade ili Drinskog korpusa.

Pitao sam komandanta za ove zarobljenike na jutarnjem referisanju onog dana kada su nestali. Rekao mi je da je Popović prenio Dragi Nikoliću Mladićevu naredbu da se ovi pacijenti moraju likvidirati i da je Popović pritom postupio u svojstvu kurira.

Jednog dana u avgustu 1995. general Krstić došao je u Zvornik i tražio je da ga odvedem na teren vojnicima koji su učestvovali u najžešćim bitkama. Odlučio sam da ga odvedem do desnog boka 7. bataljona gdje su ljudi držali položaje u rovovima. Stajao sam sa generalom Krstićem pored rova gdje je jedan vojnik slušao mali tranzistorski radio. Na programu koji je emitovala Radio Tuzla, jedan od preživjelih sa strijeljanja je govorio o tome šta mu se desilo. Stajali smo tu oko dva minuta i slušali preživjelog, a zatim je general Krstić naredio da se ugasi radio i rekao da ne treba da slušamo neprijateljski radio. Pitao me je da li sam izdao naredbu da se ne sluša neprijateljski radio i ja sam mu rekao da nisam.

Na putu nazad razmišljao sam o priči ovog preživjelog na radiju i to me je navelo da pitam generala Krstića zašto su se desila ta ubistva. Rekao sam da znamo da su ljudi koji su pobijeni bili obični ljudi i pitao sam ga zašto su morali biti pobijeni. Rekao sam mu da bi, čak i da je toliko pilića pobijeno, morao za to postojati neki razlog. General Krstić me pitao gdje sam ja bio. Rekao sam mu da sam bio na terenu na Snagovu kao što mi je naređeno. Krstić me prekinuo i rekao mi da o tome više nema priče.

Dana 14. septembra 1995., vratio sam se sa terena u Zvorničku brigadu. Dežurni oficir me obavijestio da je zvao dežurni iz Drinskog korpusa da Trbić treba da preuzme pet tona goriva za zadatak. Nazvao sam Drinski korpus i razgovarao sa dežurnim, ali on nije ništa znao o gorivu. Oko pet do deset minuta kasnije, nazvao me Popović koji me je pitao kako ja znam za to gorivo.

Rekao sam da mi je to rekao dežurni oficir. Popović mi je rekao da su dežurni nesposobni i da su pogriješili. Pandurević je stigao sljedećeg dana, 15. septembra, i ja sam mu ispričao priču o gorivu. Pošto je išao u Drinski korpus, rekao je da će to provjeriti. Kad se vratio iz Drinskog korpusa, Pandurević mi je rekao da će Popović i njegovi ljudi raditi na ponovnom pokapanju Muslimana zarobljenika ukopanih nakon što su pobijeni.

Dana 26. septembra 1995. spremio sam se da krenem iz brigade na zadatak u Krajinu. Oko 09:00 sati tog jutra vidio sam Popovića na ulazu u zgradu komande Zvorničke brigade. Pod miškom je imao smotanu kartu. Otišao je uz stepenice.

Kasnije, kada sam se 20. oktobra vratio iz Krajine, čuo sam da su nekoliko pripadnika inženjerske jedinice iz brigade, neki pripadnici vojne policije i Drago Nikolić učestvovali u ponovnom pokapanju zarobljenika koji su pobijeni u julu 1995. Ostale koji su učestvovali je doveo Popović, uključujući neke pripadnike vojne policije Drinskog korpusa koja je obezbjeđivala područje i regulisala saobraćaj na mjestima gdje su se vršila ponovna pokapanja. Čuo sam da je Popović u toku ove operacije nosio civilnu odjeću. Čuo sam da su neke mašine za zemljane radove i ljudstvo Zvorničke brigade učestvovali u prvobitnom pokapanju i iskopavanju, ali nemam informacija da li su učestvovali u stvaranju sekundarnih grobnica. Čuo sam takođe da su Popović i Drago Nikolić mijenjali vozače kamiona u pravilnim razmacima i da su neki inženjerci Zvorničke brigade tovarili leševe iz primarnih grobnica. Čuo sam i to da su i Popović i Beara nadzirali radove za vrijeme operacije ponovnog ukopavanja, ali da su nosili civilnu odjeću.

U toku 1998. obavio sam razgovor sa Dragom Nikolićem koji mi je tada rekao za lokacije dvije sekundarne grobnice, kamo su prenešeni posmrtni ostaci ljudi koji su pobijeni u julu 1995. Znam za sastanke koji su se održali u Zvorniku nakon što su ljudi dobili pozive od Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju da prisustvuju razgovorima vezanim za događaje u Srebrenici. Nisam bio prisutan na tim sastancima pošto sam imao predavanja u Beogradu. Bilo mi je krivo što nisam mogao da prisustvujem.

Datum

Dragan Obrenović